

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1871.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ 40 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ.

ΕΥΝΤΑΧΘΕΝ ΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝ ΥΠΟ

Γ. Κ. ΧΟΥΜΗ

—•••••—

ΕΤΟΣ Α^{ον}.

—•••••—

Ι. Καμπούρογλους

Στα κρύα του λουτρού

Μίμος μονόπρακτος

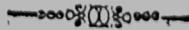
Ελληνικόν Ημερολόγιον (Ι. Κ. Χουμή), Αθήνα

(1871), σ. 251-260

ἜΣΤΑ ΚΡΥΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ.

ΜΙΜΟΣ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΡΟΔΟΠΗ, χήρα || ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ, μνηστήρ
 ΕΛΕΝΗ, φίλη αὐτῆς ||

Λίθουσα τοῦ οἴκου τῆς Ῥοδόπης καλῶς διεσκευασμένη — Ἐν Ἀθήναις

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ, μόνος

Ἡ Κυρία Ῥοδόπη ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ! κ' ἐγὼ πάσχω τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ συλλαβόντος ὀριστικὴν πλέον ἀπόφασιν. Ναί· ἐτελείωσαν τὰ ψεύματα· νὰ ἡ ὥρα εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ ἐμπαίζωμαι μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον! (βλέπων εἰς τὸν καθρέπτην). Δὲν λέγω δὰ ὅτι φοβοῦμαι τόσον πολὺ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, ὅτι εἶμαι παρῆλιξ εἰς θέσιν δηλαδὴ καθ' ἣν δὲν δύναμαι ν' ἀμεριμνῶ περὶ τῶν ἡμερῶν μου. Τίς ὅμως εἶνε βέλαιος περὶ τῆς αὔριον; οὐδ' ὁ εἰκοσαετῆς νέος. Ἄλλ' ἄς σκεφθῶ ὠριμότερον... Δυνατὸν εἶνε γυνή τις νὰ ἔχῃ ὠραίους ὀφθαλμούς, νὰ ἦνε χήρα, νὰ ἔχῃ ἐπιδερμίδα διαφανῆ ἐκ τῆς λεπτότητος, νὰ ἦνε εὐλύγιστος, νὰ ἔχῃ τέλος τι τὸ ἀόριστον,

ὡς τὸ ἀπειρον τοῦ οὐρανοῦ, ὡς τὸ ἀκατάληπτον τῆς καλάσεως...
 Ἄλλ' ἐν συνόλῳ ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα ὅσα θέλετε εἶναι λό-
 γοι ἀπωλείας τῶν φρενῶν, καὶ μάλιστα δι' ἄνθρωπον τῆς θέσε-
 ὡς μου; Ὁ Βολταῖρος, ὃν ἀπὸ τινος νέος τις διὰ μεταφρά-
 σεων εἰσάγει παρ' ἡμῖν, λέγει· « Ὁ μὴ συμμορφούμενος μετὰ
 τῆς ἡλικίας του, ἀγνοεῖ τὰς εὐδαιμονίας ἐκάστης ἡλικίας, καὶ
 μόνον τὰ δεινὰ αὐτῶν ὑφίσταται. » Βεβαίως. Ἐχω τὴν ὑπόνοιαν
 ὅτι καθίσταμαι γελοῖος, ἀγαπῶν μίαν φιλάρεσκον· ἐγὼ, ὁ
 μέλλων ν' ἀποδυθῶ ὡς ὑποψήφιος βουλευτής! Ἄ! Κυρία Ῥο-
 δόπη· ὑπέστην μετ' ἀπαραμίλλου καρτερίας ὅλους τοὺς κνι-
 σμοὺς τοῦ ἔχοντος ἀντεραστήν· ἠγνόεις μέχρι τινὸς ποῖον νὰ
 προτιμήσῃς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ νεανίσκου ἐκείνου, τοῦ Πλά-
 τωνος· ἀλλ' ἤδη οὗτος εἶνε μακρὰν, πρὸ ἑξ̄ μηνῶν ἀνεχώρησε·
 δύνασαι, νομίζω, νὰ διαθέσῃς ἐπὶ τέλους τὴν χεῖρά σου. Ἄλλως...
 Ἄ! τὸ ἀπεφάσισα· σήμερον πλέον εἶνε ἡ τελευταία μας συνέν-
 τευξις. Μὲ ζητοῦν καὶ ἄλλοι ὡς γαμβρόν· δὲν εἶσαι δὰ ἡ μό-
 νη ...

Εἰσέρχεται ἡ Ῥοδόπη

ΡΟΔΟΠΗ

Μὲ σύγχωρεῖς, φίλε μου.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Δὲν σημαίνει· καὶ ἄλλοτε διήλθον οὕτω εὐχαρίστους στιγμὰς
 ἀναλογιζόμενος τὴν εὐτυχίαν μου ἐπὶ τῇ ἐλεύσει ὑμῶν· ἡ κα-
 ραδοξία τέρπει πολλάκις. Σήμερον ὅμως ἀνυπομόνως σὰς ἀνέ-
 μενὸν ... Ἄλλὰ τί βλέπω; Φέρετε ἐπανωφόριον χειμῶνος ἀπὸ
 τοῦδε;

ΡΟΔΟΠΗ

Ἐχομεν Ὀκτώβριον· ἡσθάνθη ψυχὸς σήμερον· τὸ αἷμά σας
 φαίνεται, ὡς πολλάκις μ' ἐπαναλάβετε, κυκλοφορεῖ θερμόν εἰς

τὰς φλέβας σας, ὡς ἂν ἦσθε εἰκοσαετής, καὶ δι' αὐτὸ δὲν αἰσθάνεσθε τὸ ψῦχος.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Οὐδέποτε εἶπον αὐτό· εἶμαι τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν...

ΡΟΔΟΠΗ, γελῶσα

Ὅχι δά!

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Παύσωμεν τὴν ἄγονον αὐτὴν συζήτησιν.. καὶ πόθεν ἔρχεσθε;

ΡΟΔΟΠΗ

Ἄπο τῆς Κυρίας Jacob, ὅπου παρήγγειλα πολυτελέστατα πράγματα χειμερινά.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Ἐπιστρέφετε ἄρα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ἐφ' οὗ θυσιάζουσιν αἱ ἑμμανεῖς διὰ νεωτερισμοὺς Κυρίαί.

ΡΟΔΟΠΗ

Αὐτὸ πάλιν, πάλιν αὐτὸ, πάντοτε αὐτὸ τὸ αἰώνιον σας ἐπιχείρημα! ὡς ἂν ἦτο ἀλήθειά τις νέα! Κοιτὶς τῆς πολυτελείας εἶνε ὁ πολιτισμός.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Καὶ ἡ καρδιά τῶν γυναικῶν.

ΡΟΔΟΠΗ

Λέγετε κυριῶν.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ

Πολὺ καλὰ, τῶν κυριῶν. Ὡστε ἡ φωνὴ τῶν ἠθικολόγων εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΡΟΔΟΠΗ

Εὖγε! μέχρι τοῦδε ἡ καρδιά πάσης Κυρίας ἐλέγετο ἀθηρά.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Καὶ πῶς ὄχι; ἀφοῦ καλλιεργεῖται διὰ μυθιστορημάτων!

ΡΟΔΟΠΗ.

Δάκνετε σήμερον· ἀλλ' ἄς σᾶς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν.
Δὲν δύναμαι ν' ἀντιπαραταχθῶ, διότι ἄλλα σκέπτομαι.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Τῶνόντι· φαίνεσθε τεταραγμένη, τί ἔχετε;

ΡΟΔΟΠΗ.

Εἶδον πρὸ μικροῦ ἐν τῷ καταστήματι τῆς Jacob, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκεῖνο δωμάτιον τὸν Πλάτωνα μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἑλένης.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Ἐπέστρεψαν; τοῖς ὁμιλήσατε;

ΡΟΔΟΠΗ.

Δὲν ἤθελον πρώτη ἐγὼ νὰ τοὺς πλησιάσω· προσεποιήθην λοιπὸν ὅτι δὲν τοὺς εἶδον· ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἐστράφην νὰ παρατηρήσω τί κάμνουν, δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ, ἐξῆλθον φαίνεται ἀπαρατήρητοι. Ἡ Ἑλένη δὲν μ' ἔγραψεν ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησε πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διορισθέντος ἀδελφοῦ της, ὡς ἔμαθον ἐκ τῶν ἐφημερίδων.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν, κυρία, νὰ ὀρίσητε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἡμῶν, ὃν ἐπὶ ἐξ ἡδῆ μῆνας ἀναβάλλετε, καὶ οὕτω τέμνετε τὰς ἐλπίδας τοῦ Πλάτωνος.

ΡΟΔΟΠΗ κατ' ἴδιαν.

Ν' ἀποφασίσω! ἐνῶ ἐπανεῖδον τὸν Πλάτωνα!...

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Ἄδύνατον μοὶ εἶνε ἐπιπλέον νὰ τρέφωμαι μ' ἐλπίδας· ξηρὰ κατέστη δι' ἐμὲ ἡ τοιαύτη τροφή καὶ ἥκιστα ἐπαρκής. Καιρὸς, νομίζω, εἶνε νὰ δοθῇ ἐπὶ τέλος μία λύσις οἰαδήποτε εἰς τὸ μονότονον τοῦτο δράμα, ὅπερ παίζομεν ἐπὶ σφαλερᾶς σκη- νῆς. Ἴδου λοιπὸν ἀπεφάσισα ὀριστικῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ τοῦ γάμου ἡμῶν νὰ σᾶς καταστήσω κληρονόμον μου γενικὴν. Δέ- χεσθε ;

ΡΟΔΟΠΗ κατ' ἰδίαν.

Κληρονόμον του ! . . . (πρὸς τὸν Ἀρισταῖον). Μὴ νομίζετε, κύριε, ὅτι τὸ συμφέρον ἔχει ἐπιρροὴν ἐπ' ἐμοῦ.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ ἰδίᾳ.

Δὲν τὸ πιστεύω. (πρὸς τὴν Ῥοδόπην). Μολονότι ψυχρὰν, σᾶς προτιμῶ ὠραίας τινὸς καὶ νέας κόρης, μεθ' ἧς ἐσχάτως ἦλθον εἰς διαπραγματεύσεις.

ΡΟΔΟΠΗ κατ' ἰδίαν.

Ὁ Ἄδωνις !

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ θεωρακισθῶ κατὰ πάσης γυναικείας σα- γήνης. Προφέρατε λοιπὸν τὸ ναι.

ΡΟΔΟΠΗ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ τελεσίγραφον ὑμῶν ; Νομίζετε ὅτι εὔρετε λι- μένα τῆς Σύρου, ἐνῶ κυμαίνεσθε βλέπω εἰς πέλαγος ἀντιφά- σεων καὶ τρικυμιωδῶν αἰσθημάτων.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Μὴ καταχρᾶσθε τῆς πρὸς ὑμᾶς συμπαθείας μου. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναμένω ἔγγραφον ὑμῶν ὑπόσχεσιν, ἄλλως θ' ἀναγκα- σθῶ νὰ προσφέρω τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν μου εἰς τὴν ἀν- τίζηλον ὑμῶν.

ΡΟΔΟΠΗ.

Δὲν τὴν θεωρῶ τοιαύτην τὴν ὠραίαν καὶ νέαν ὑμῶν κόρην.

ΑΡΙΣΤΑΙΟΣ.

Λοιπὸν, κυρία, περιμένω, Ναὶ ἢ ὄχι. Χαίριτε. (κατ' ἴδιαν ἐξερχόμενος). Τέλος πάντων! πρέπει ν' ἀποκτήσω ἀπόγονον ἢ οὕτως ἢ ἄλλως.

ΡΟΔΟΠΗ μόνη.

Ἡ ἔλευσις τοῦ Πλάτωνος μ' ἐνέβαλεν εἰς ταραχὴν... Ἄρα γε ἡ ἀπουσία του ἀνέπτυξεν ἐν ἐμοὶ αἴσθημα, ὅπερ δὲν τολμῶ νὰ ἐξακριβώσω; Μὲ εἶδε καὶ τὸ βλέμμα του ἀπέφυγε τὴν μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου συνάντησιν... Ὅρθως σκεπτομένη, πρέπει νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν τοῦ Ἀρισταίου... Ὁ ἄλλο ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ περιουσία του ἅπασα θὰ μοι ἀνήκῃ ἅπαξ ὑπανδρευθεῖσα θὰ καταβάλλω ὅλας τὰς γυναῖκας διὰ τῆς πολυτελείας μου, θὰ με φθονήσουν ὅλοι. Ὅποια εὐχαρίστησις ἀντισταθμίζουσα τὸ ὀχληρὸν τῆς μετὰ γέροντος ἀνδρὸς συζεύξεώς μου!... Διατὶ τάχα γυνή τις νὰ μὴ ἀγαπήσῃ τὸν καθιστῶντα αὐτὴν πλουσίαν; ἢ εὐγνωμοσύνη εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων δεσμῶν. Ἄς παύσουν πλέον οἱ δισταγμοὶ μου... Ἐχῶ χρέη πολλὰ, ἡ κτηματικὴ μου περιουσία εἶνε εἰς ὑποθήκην, ἕνεκα τῆς πολυτελείας, μεθ' ἧς ζῶ, ἔχῶ ἀνάγκην χρημάτων... Ἀλλὰ διατὶ τρέμω προκειμένου νὰ γράψω πρὸς τὸν Ἀρισταῖον ὅτι δέχομαι; Ἄρα γε μὲ ταραττεῖ ἡ ἰδέα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἀπόλλυμι τὴν ἐλευθερίαν μου;... Ὅχι· εἶνε ἀνάμνησις τοῦ πάλαι ποτὲ ἔρωτός μου πρὸς τὸν Πλάτωνα· ἀκουσίως ἐν δάκρυ καταρρέει ἐπὶ τῆς παρεΐας μου. (ἐξάγει τὸ χειρόμακτρον αὐτῆς ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπανωφορίου της, ὁμοῦ δὲ καὶ χάρτην τινὰ διπλωμένην) Μία ἐπιστολὴ ἐν τῷ θυλακίῳ μου! τί τρέχεις; (Ἀναγινώσκει) «Κυρία, «ἂν ἀληθῶς δύναμαι νὰ ἐλπίσω ἐπὶ τοῦ ἔρωτός σας, ἂν προ-

» τιμῶμαι τοῦ Ἀρισταίου, ἔλθετε ἀπόψε παρὰ τῆ ἀδελφῆ μου
 » Ἑλένη, ὅπου σᾶς ἀναμένω μετὰ παλμῶν. Ἄλλως, χαιρετε
 » πλέον διὰ παντός. — Πλάτων. » Πῶς συμβαίνει αὐτό; Φαί-
 νεται, ἐν τῷ καταστήματι τῆς Jacob ἔγραψε λαβὼν ἐκ τοῦ
 προχείρου τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ εὐτελοῦς χάρτου, καὶ ἐπιτη-
 δείως ἐξερχόμενος ἔθεσε τὸ γράμμα του εἰς τὸ θυλάκιόν μου.
 Πραγματικῶς, ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχον ἐκβάλλει ἐπὶ τινὰς στιγ-
 μὰς τὸ ἐπανωφόριόν μου, διὰ νὰ δοκιμάσω ἐν ἄλλο . . . Ναι,
 ναι, ναι! καὶ τὸ εἶχον ἀποθέσει εἰς τὸ ἐντὸς δωμάτιον. Εἶνε
 ἡ γραφὴ καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ Πλάτωνος αὐτῆ! εὐγε! Λοιπὸν μὲ
 ἀγαπᾷ ἀκόμη . . . Ἄ! δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρούσω τοσαύτην
 πίστιν· θὰ ἦμαι πολὺ σκληρά. Ἄλλως τε ἤδη ὁ Πλάτων ἔχει
 καλὴν διπλωματικὴν θέσιν, καὶ τοι μὴ ὦν πλούσιος, ὅσον ὁ
 Ἀρισταῖος. Ἄς γράψω πρὸς τὸ γεροντοπαλλῆκαρον αὐτὸ ἐπι-
 στολὴν ἀξιοπρεπεῖ. Μὲ ἀπειλεῖ αἶ! ὅτι θὰ νυμφευθῆ μετ' ἄλλης!
 καλὰ! (γράφει) « Κύριε. ἐπειδὴ τὸ ζήτημα, ἀν πρέπη νὰ δεχθῶ τὰς
 » ἐπικερδεῖς ὑμῶν προτάσεις, δεῖται σκέψεων πολλῶν καὶ χρό-
 » νου πολλοῦ, δι' αὐτὸ σπεύδω νὰ σᾶς διακοινώσω ἐπὶ τοῦ
 » παρόντος ὅτι ὑποχωρῶ ἀπέναντι τῆς ὠραίας κόρης, ἣτις ἀκρι-
 » βὰ πολὺ ἀγοράζει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ καλῆται Κυρία Ἀρι-
 » σταίου. » — Ἐξεδικήθη . . . εἶμαι πλέον ἐλευθέρα. —
 (Ἀποτεينوμένη πρὸς ὑπρέτην ὀπισθεν τῶν παρασκηνίων) πῆγαινε τάχι-
 στα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς τοῦ Κυρίου Ἀρισταίου ἀπάν-
 τησιν μὴ περιμένης. — ὦ φίλτατόν μου ἐπανωφόριον, ὦ!
 πόσον σὲ εὐγνωμονῶ . . . Κάποιος ἔρχεται . . . Εἶνε ἡ Ἑλένη!

(Εἰσέρχεται ἡ Ἑλένη)

ΡΟΔΟΠΗ

(τρέχουσα ν' ἀσπασθῆ αὐτὴν)

Φιλτάτη Ἑλένη.

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν ἠδυνήθην νὰ κατανικήσω τὴν σφοδρὰν μου ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σ' ἐπανίδω, σὲ τὴν παλαιάν μου φίλην.

ΡΟΔΟΠΗ.

Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου Ἑλένη. — Ἦθελον νὰ σοι παραπονεθῶ, διότι οὔτε ἓν γράμμα μ' ἔγραψες, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω διατὶ ἀπέφυγες τὴν παρούσιαν μου . . .

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν)

Γνωρίζει λοιπὸν ἤδη . . .

ΡΟΔΟΠΗ.

Ὁ ἀδελφός σου Πλάτων ἤθελε νὰ κάμω ἐγὼ τὸ πρῶτον βῆμα, ἐρχομένη εἰς τὴν οἰκίαν σου . . .

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν σ' ἐννοῶ.

ΡΟΔΟΠΗ.

Μὴ ματαίως ἐξακολουθεῖς τὴν μυστικότητα. (Δεικνύουσα αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν) ἰδοῦ, ἀνάγνωθι.

ΕΛΕΝΗ,

(ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν)

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε παλαιά.

ΡΟΔΟΠΗ.

Καλὰ σήμερον ἀκόμη τὴν ἔθεσεν, ὁ Πλάτων εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον πρῶτην φορὰν ὕστερον ἀπὸ ἕξ μῆνας ἐφόρεσα.

ΕΛΕΝΗ.

Ὁ ἀδελφός μου πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἠθέλησε νὰ σοι μεταβιβάσῃ διὰ τοῦ μέσου τούτου μίαν ἐπιστολὴν· καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία. Ἐνθυμεῖσαι; τότε ἦσο ἀκόμη ἀμφίβολος καὶ τὸν ἀπῆλπισες τὸν ἄνθρωπον.

ΡΟΔΟΠΗ.

Τώρα διευκρινίζονται τὰ πάντα . . . Ἐνθυμοῦμαι ὅλα τὰ περιστατικά . . . Πρὶν ἢ κλείσω ἐν τῷ κιβωτίῳ μου τὸ ἐπανωφόριον τοῦτο, διότι ἐπῆρχετο τὸ θέρος, δὲν ἐφρόντισα νὰ ἐρευνησω τὰ θυλάκιά του, μήπως ἐλησμόνησά τι ἐν αὐτοῖς· οὕτω δὲ ἡ ἐπιζολὴ ἔμεινεν ἕξ μῆνας ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσω . . . Δὲν πειράζει ὅμως· σὲ παρακαλῶ, εἰπέ εἰς τὸν Πλάτωνα τὸ συμβάν, βεβαίωσον αὐτὸν περὶ τῆς ἀληθείας, εἰπέ τῷ δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ὀριστικῶς πλέον ἀπέριψα τὰς αἰτήσεις τοῦ Ἀρισταίου.

ΕΛΕΝΗ.

Τί ἔκαμες, ἀνόητη! Ὁ Πλάτων ἐνυμφεύθη.

ΡΟΔΟΠΗ.

Ἐνυμφεύθη; ὦ θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ.

Ἐπειδὴ δὲν ἐξετελέσθη ἡ τελευταία του θέλησις, ἔνεκα τοῦ συμβάντος τούτου, ἀνεχώρησεν, ὡς γνωρίζεις, ἀπελπὶς μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἐπροτίμησεν τὸν ἀντραστὴν τοῦ Ἀρισταίου.

ΡΟΔΟΠΗ.

Καὶ ταχέως πολὺ παρηγορήθη! Ἄ! ἤδη μετανοῶ, διότι ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου . . .

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἴδιαν.)

Μᾶλλον διότι ἐκυνήγεις δύο λαγούς ἔχασες καὶ τὸν ἕνα.

ΡΟΔΟΠΗ.

Μάταιον εἶνε τώρα νὰ ἐκδηλώσω λύπην· εἶνε ἐξευτελιστικὸν τὸ τοιοῦτον. — Δὲν πιστεύω πλέον εἰς τὸν ἔρωτα, ἢ μᾶλλον θὰ καταπνίξω αὐτὸν, ἐπιφυλαττομένη νὰ ἐκδικηθῶ ἐπὶ

τοῦ πρώτου ὅστις μέλλει νὰ σαγηνευθῆ ὑπὸ τῶν θελγῆτρων μου.

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ ἀγανάκτησις σὲ καθιστᾷ τρελλήν.

ΡΟΔΟΠΗ.

Θὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς τῆς φίλης μου Ἀφροδίτης.
Θὰ ἀποκτήσω πλοῦτον, δι' οἴουδ' ἄποτε μέσου.

ΕΛΕΝΗ,

Δὲν αἰσχύνεσαι νὰ ὁμιλῆς οὕτω ;

ΡΟΔΟΠΗ.

Μάθε λοιπὸν ὅτι κατεστράφην, ὅτι τὰ χρήματά μου τὰ ἐ-
σπατάλησα, ὅτι τὰ κτήματά μου εἶνε εἰς ὑποθήκην καὶ ὅτι
χρεωστῶ.

ΕΛΕΝΗ.

Σοὶ μένει ἡ ἐργασία.

ΡΟΔΟΠΗ.

Δὲν ἐσυνείθισα νὰ ἐργάζωμαι ἵνα πορίζωμαι μόλις τὰ πρὸς
τὸ ζῆν. Ἄνεστράφην ἐν πολυτελείᾳ καὶ ἐν ἡδοναῖς.

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ φιλαρέσκεια ἄγει πρὸς τὴν ἀτιμίαν . . . Χαῖρε . . . διὰ
παντὸς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα . . . (Ἐξέρχεται.)

ΡΟΔΟΠΗ. (μόνη)

(Πίπτει ἡμιθανὴς σχεδὸν ἐπὶ ἔδρας λέγουσα ὑποκώφως)

Ἡ φιλαρέσκεια ἄγει πρὸς τὴν ἀτιμίαν ! εἶπεν ἡ φίλη μου.

I. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.